Kakshar Oremar

Ji girtîgeha Êvîna Tehranê: Nameyek vekirî

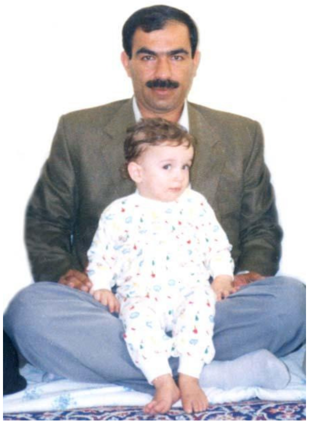

Çalakvanê sivîl û mehkumbûyî bi îdamê Ferhad Wekîlî ji girtîgeha Êwîn dest bi nivîsandina nameyeke vekirî kiriye ku naveroka wê wiha ye:
Mirin yanî evîn, bûna li esmana û çuyîn. Mirin yanî cudabûna kin a destê mirov ji cîhanê, mirina terka welat û dûriya bêdawî ji hevala. Mirin yanî çûyîn, çûyîna bêveger, di peyvekê da mirin yanî mirin, lê li cem min çiqas ku li ser mirinê dibêjin, ema di dil da tirsek çênabe. Merg ger ejdeha be di dilê min da moriyeke bêazare, mirin ji min re bexteweriyeke ku weke xelat ji aliyê heval ve hatibe, çimkî ew xelat ji gel ra ye.
Piştî mirinê ezê bi bîra şehîda bêm bi bîranîn, mirin ji min ra tê wateya dubarebûnê, yanî dildarî bi evînê ra, yanî ji dayikbûneke nû û ger temenê min yanî dirêjahiya mesafa di navbera du rawestgeha da, wê demê gehiştina bi armancê ji min re xeyaleke pir mezine. Çimkî ez û gelê xwe û ezîzên min û zarok û hevalên min di vê cîhanê da bêhêlîn bûyin, lê hesret û xweziya min ya nebişkiftî di rêya vê rêvîngiyê da ku dizanim ber bi kûve diçim û çi dixwazim, min ber bi mirinê ve dikişîne.
Dibe ku piştî mirina min û bi mirina min ra xwîna mirovê ku nifşên paşerojê yê wî wek şehîd binav bikin, piştgîriyek be ji gel, welat û zarokên min ra... û ger biryare di vê kêşe-kêşa mewcên avê da weke dîn û hara min li li rexê dîwarên behrê bidin û mistek hestî li pey min bimîne, ezê hingî mirinê hembêz bikim ku ev ne mirine belkî peywendiyeke di navbera min, kesên berê û yên paşerojê da. Êca hingî ji hespê ku "dinya" binav kirinê, yê peya bim û ezê bi peyatî ber bi evînê ve biçim.

Êdî bêhna gulên: Yas, Nêrgiz û Beybuna min ber bi aliyê xwe ve nakişînin, çimkî êdî ez bixwe yê bibim rawestgeh ji bo bêhnkirina Nêrgiz û Yas û Beybuna û ezê heya dawiyê xwe ji çinîna gulên bedew bêpar bikem. Ji ber ku ez di wê baweriyê da me ku gulên herî baş, yê mirovên herî hêja pêşkêşî min bikin. Rêya vê rêvîngiyê tevî ku bi zehmet bû û pir jî giran, lê yê bidawîbûneke pir ji dil û xweş hebe. Ez diltengim, dilteng ji dinê, ji merên wê, ji zulma wê û ji bêedaletiyên wê. Canê min yê birîndar û westiyayî êdî yê tehemûla kişandin(hilanîn)a barê berpirsyartiyek nû neke. Hûn bawer biken ku êdî nikarim, zehmete, çi dizanin ka min çi zehmetî kişandin û ji wê dema ku min zanî mîratfgirê xwîna mirovên qencim û çi êş û elem min dîtin, ji çaxê ku min bi paqijiya keçên Zagrûsa şahidî da û mêrxasiya xortên Ararat û Qendîl wesif kirin û çiqas giran bû dema ku Şaho jî giraniya xwe li ser milên min yên mandî û westiyayî zêde kir, bese û êdî gere biçim, divê tu evîndar bî, westiyana min ne ji çûyîna berdewa rê, belkî tirsa ji destdayîna van hemû xweşî û nirxane ku îro bi destê min ketine.

Ferhad Wekîlî

Girtîgeha Êwîn
NOT: Name bi zimanê Farsî hatiye nivîsandin û ji ber girîngbûna naveroka wê ya balkêş min ew wergerande ser zimanê Kurdî.

خبرنامه اتحادیه خانواده فعالین دربند کورد

1388/7/27

نامه ی سرگشاده فرهاد وکیلی

فعال مدنی محکوم به اعدام کورد , فرهاد وکیلی از زندان اوین دست به نوشتن نامه ای سرگشاده زده که در ادامه می آید:

مرگ یعنی عشق، آسمان بودن، رفتن، مرگ یعنی جدایی کوتاه شدن دست از جهان، مرگ ترک دیار، دوری همیشه از یاران، مرگ یعنی رفتن، رفتن بدون بازگشت، در یک کلام مرگ یعنی مرگ، اما پیش من هر چه از مرگ می گویند در دل هراسی ایجاد نمی شود، مرگ اگر اژدهاست در دل من مورچه ایست بی آزار، مرگ برای من سعادتی است هدیه شده از سوی دوست زیرا برای ملت است. یاد من بعد از مرگ یاد خواهد شد با یاد شهدا، مرگ برای من یعنی دوباره بودن، یعنی دل به عشق سپردن، یعنی تولد و اگر عمر من یعنی طول مسافتی ما بین دو ایستگاه پس رسیدن به مقصد برایم رویایست پس عظیم زیرا من و ملتم و عزیزانم و فرزندان و یارانم در این دنیا بی پناه بودیم اما آرزوی نا شکفته من در راه این سفر که می دانم کجا می روم و چه می خواهم شد مرا به سوی مرگ می کشاند، شاید پس از مرگ من و با مرگ من خون انسانی که آیندگان او را شهید خواهند خواند پشتیبانی باشد برای ملتم و وطنم و فرزندانم... و اگر قرار است در کشاکش این امواج مرا دیوانه وار به نسخه های به نام ساحل بکوبند ومشتی استخوان از من باقی بماند من مرگ را به آغوش خواهم کشید که این نه مرگ است بلکه پیوندی است میان من، گذشتگان و آیندگان پس،از این مرکب که دنیا خواندنش پیاده خواهم شد و پیاده به سوی عشق خواهم رفت.

دیگر بوی یاس و نرگس و نسترن مرا به سوی خود نخواهد کشید زیرا خود ایستگاه خواهم بود برای بوییدن نرگس و یاس و نسترن و من برای همیشه از چیدن گلهای زیبا خود را محروم خواهم ساخت زیرا باور دارم بهترین گلهارا بهترین انسانها به من هدیه خواهند کرد. مسیر رفتن اگر چه سخت بود و دشوار اما پایانی بس دلپذیر خواهد داشت دلتنگم دلتنگ از دنیا از مکرش از ظلمش و بی عدالتهایش تن رنجور من دیگر تحمل کشیدن بار مسئولیتی جدید را نخواهد داشت.

باور کنید که نمی توانم ،سخت است چه می دانید چه سختیها کشیدم، از آن زمان که فهمیدم وارث خون خوبان هستم و چه رنجها دیدم، از آن زمان که به پاکی دختران زاگرس شهادت دادم و شجاعت پسران آرارات و قندیل را ستودم و چه دشوار بود آن زمان که شاهو هم سنگیش اش را بر دوش خسته و رنجورم افزود پس باید رفت باید عاشق بود، خستگی ام نه از پیمودن ادامه راه بلکه ترس از دست دادن این همه لذت و ارزش است که امروز به آن دست یافته ام.

فرهاد وکیلی

زندان اوین